

Ευγνωμοσύνη και εμπιστοσύνη στον Θεό (Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας)

/ [Πεμπουσά](#)

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ (Εφεσ. 2,4-10)

Ο Απόστολος Παύλος στη σημερινή περικοπή, που ακούσαμε, από την Επιστολή του προς τους χριστιανούς της Εφέσου, της Μικράς Ασίας, μας παρουσιάζει το μεγαλείον της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπον: «Ο Θεός μας αγάπησε, γιατί είναι πλούσιος σε έλεος και έχει απέραντη αγάπη» (στίχ. 4). Και στη συνέχεια ο θεόπνευστος Απόστολος περιγράφει το πώς ο Θεός εκδήλωσε αυτή την απέραντη αγάπη Του στον άνθρωπο. Και βέβαια αυτό ήταν επόμενο, αφού «ο Θεός είναι Αγάπη», όπως μας βεβαιώνει και ο Μαθητής της αγάπης ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος (Α' Ιωάν. 4,16).

Αδελφοί, έχουμε αισθανθεί βαθειά στην ψυχή μας αυτή την αλήθεια, ότι ο Θεός μέσα από τη θεϊκή φύση Του είναι όλος αγάπη και μόνον αγάπη; Ότι κάθε ενέργειά του Θεού προέρχεται από αγάπη; Ότι ο Θεός τίποτε δεν κάνει χωρίς αγάπη;

Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι ο Θεός εκτείνει την αγάπη Του σε όλον τον κόσμο, τον οποίον από αγάπη και μόνον δημιούργησε, και σε όλους τους ανθρώπους, κάθε φυλής, ότιδήποτε και αν είναι καθέννας, καλός ή κακός, άγιος ή αμαρτωλός;

Φράσεις που λέγονται από κάποιους γονείς στα παιδιά τους: «πρόσεξε, αν το κάνεις αυτό δεν θα σε αγαπά ο Θεός», είναι πολύ λαθεμένες. Όπως και αυτό που αποφαινόνται κάποιοι: «Τον τιμώρησε ο Θεός». Αλοίμονο αν ο Θεός έπαυε να μας αγαπά, όταν αμαρτάνουμε και μας τιμωρούσε για κάθε παρακοή στο θέλημά Του! Λέγει ο Ψαλμωδός: «Εάν ανομίας παρατηρήσεις, Κύριε Κύριε, τις υποστήσεται;» Ψαλμός 129,3 (130). Ποιός, Κύριε, θα μπορούσε να αντέξει τον έλεγχό Σου για τις αμαρτίες μας;

Πουθενά στα Ιερά Ευαγγέλια δεν θα βρείτε φράσεις που να παρουσιάζουν τον Κύριο και Θεό μας Ιησού Χριστό ως τιμωρό. Αντίθετα, είναι γεμάτα με εκδηλώσεις αγάπης του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ακόμη και προς ανθρώπους, που διέπραξαν μεγάλες αμαρτίες. Ας θυμηθούμε τη στάση του Ιησού απέναντι στην αμαρτωλή εκείνη γυναίκα που την έσωσε από τον λιθοβολισμό των Φαρισαίων: «Δεν σε καταδικάζω» της είπε ο Ιησούς· «πήγαινε, κι από δω και πέρα μην αμαρτάνεις πιά» (Ιωάν. 8,11). Άλλωστε ο ίδιος ο Ιησούς το διεκήρυξε: «Δεν ήρθα για να καταδικάσω τον κόσμο, αλλά για να σώσω τον κόσμο» (Ιωάν.12,47).

Εάν δεν ερχόταν ο Ιησούς, κινούμενος από την πολλή Του αγάπη να μας σώσει, η

σωτηρία μας θα ήταν αδύνατη. Από την πλευρά μας εμείς οι άνθρωποι -χωρίς τον Χριστό-δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε για τη σωτηρία μας. Διότι, όπως γράφει στη συνέχεια της Επιστολής του ο Απόστολος Παύλος : «εμείς ήμασταν πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων μας» (στίχ. 5). Ο νεκρός δεν είναι ικανός για τίποτε. Ηρθε όμως ο Χριστός και ενώ ήμασταν νεκροί «μας ξανάδωσε ζωή» και με τη χάρη Του έχουμε σωθεί. Και όχι μόνον μας έσωσε ο Θεός, αλλά και μας ετίμησε κατά τρόπον εκπληκτικόν. Ο Θεός Πατέρας, που μας δέχτηκε και πάλι κοντά Του ως παιδιά Του αγάπημένα, μας έδωσε τη δυνατότητα να καθήσουμε μαζί με τον Υιόν Του, τον Ιησού Χριστό στα επουράνια! Και αυτό πώς επιτυγχάνεται; Με την πίστη μας. Όταν πιστέψουμε στον Ιησού Χριστό και αγωνιστούμε να ζούμε σύμφωνα με το θέλημά Του ο Θεός μας ανεβάζει στα ουράνια. Μας κάνει πολίτες της βασιλείας Του. Μας δέχεται ως μέλη της Αγίας Εκκλησίας Του, που αρχίζει από τη γή και φθάνει έως τον Ουρανό.

Ας προσέξουμε και κάτι ακόμη που προσθέτει ο Απόστολος Παύλος. Η σωτηρία που μας χάρισε ο Θεός και η δόξα και τιμή με την οποία μας περιέβαλε δεν είναι δικό μας κατόρθωμα, αλλά δώρο του Θεού. Δεν σωθήκαμε από μόνονι μας· γι αυτό δεν μπορεί κανείς να καυχηθεί γι αυτό. «Χάριτί εστε σεσωσμένοι δια της πίστεως...Θεού το δώρον» (στίχ. 8).

Αδελφοί μου, μετά από αυτά που μας αποκάλυψε ο θεόπνευστος Απόστολος όχι μόνον να ευγνωμονούμε τον Τριαδικόν Θεόν για τη μεγάλη αγάπη Του, με την οποία μας χάρισε τη σωτηρία. Αλλά και απόλυτα να Τον εμπιστευόμαστε. Να αποδεχόμαστε κάθε τι που παραχωρεί να συμβαίνει στη ζωή μας, ακόμη και δυσάρεστο, με την πεποίθηση ότι, για να το επιτρέψει Εκείνος που μας αγαπά, τελικά θα είναι για το καλό μας, προς το συμφέρον μας. Εμείς από την πλευρά μας να προσέχουμε κυρίως ένα πράγμα· να είμαστε σε συνεχή κοινωνία μαζί Του και να ανταποκρινόμαστε στην απέραντη προς εμάς αγάπη Του με την δική μας εγκάρδια αγάπη. Να τον αγαπούμε, όχι να Τον φοβόμαστε. «Η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβο» (Α' Ιωάν. 4,18). Ας αγαπούμε λοιπόν τον Κύριον και Θεόν μας με όλη την καρδιά μας, με όλη την ψυχή μας, με όλον τον νού μας και με όλη τη δύναμή μας.